

Sygn. akt I C 2343/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Wencka

Protokolant: **Monika Kosobko - Derehajło**

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

Sygn. akt I C 2343/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. D. kwoty 910,61 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 3-4).

Sąd Rejonowy L.w L.w dniu 21.02.2014 roku wydał w sprawie o sygn. akt (...) nakaz zapłaty, uwzględniający powództwo w całości. Na mocy postanowienia z dnia 15.10.2014 roku Sąd Rejonowy L.w L.przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w B., wskazując iż pozwany złożył skutecznie sprzeciw a nakaz zapłaty utracił moc (k. 5, 32).

Powód, przed Sądem Rejonowym w B., podtrzymał żądanie pozwu w całości. Podnosił, iż pozwany M. D.zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) S.A.z siedzibą w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której wystawił następujące dokumenty księgowo: (...)z dnia 05.10.2013 roku z kwotą do zapłaty - 327,88 zł z terminem płatności określonym na dzień 21.10.2013 roku oraz (...)z dnia 05.10.2013 roku z kwotą do zapłaty - 570 zł z terminem płatności określonym na dzień 21.10.2013 roku. Wskazał, iż łączna wartość zadłużenia pozwanego wynosi 910,61 zł, na co składa się suma kwot niezapłaconych z dokumentów księgowych oraz kwota 12,73 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia wytoczenia powództwa. Powód podnosił, iż w dniu 17.12.2013 roku wierzyciel pierwotny – (...) S.A.w W.dokonała przelewu przysługującej jej od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Powód podejmował próby polubownego odzyskania należności, jednakże próby te okazały się bezskuteczne (k.44-45). Powód w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty wskazał, iż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13 maja 2013 roku zawarta przez poprzednika prawnego powoda i pozwanego została przez pozwanego przedwcześnie rozwiązana z winy strony pozwanej. Wierzyciel pierwotny skorzystał z uprawnienia żądania zwrotu przyznanego abonamentowi ulg, pomniejszonych o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Podnosił, iż zarzut przedawnienia jest bezzasadny. Roszczenie stało się wymagalne następnego dnia po dniu płatności

poszczególnych faktur tj. 22 października 2013 roku. Roszczenie to ulega przedawnieniu z upływem lat trzech (k. 66-68).

Pozwany M. D., w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k.10, 60-61), wnosił o oddalenie powództwa w całości. Podnosił, iż nie jest w stanie w jakikolwiek sposób stwierdzić z jakiego tytułu powód domaga się od niego należności. Wskazywał, iż wszystkie należności związane z usługami telekomunikacyjnymi uiszczał w terminie. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Na rozprawie w dniu 9 marca 2015 roku pozwany stwierdził, iż nie wie czy podpisał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zwracał się do powoda aby rozwiązać umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podnosił, iż telefon został odłączony we wrześniu 2013 roku. Pozwany wskazywał, iż nie ma żadnej zaległości, regularnie opłacał rachunki (k. 83).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13 maja 2013 roku M. D. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach planu telefonicznego – (...) Na (...). Pod formularzem umowy widniał podpis pozwanego M. D.. W ramach oferty promocyjnej abonent otrzymał ulgę w wysokości 367,99 zł. Umowa została zawarta na czas określony – 24 miesiące, liczone od dnia rozpoczęcia świadczenia usługi tj. z dniem rozwiązania poprzedniej umowy, na podstawie której usługa była świadczona dotychczas po upływie okresu jej wypowiedzenia. Zgodnie z § 2 pkt. 1 i 2 umowy pozwany zobowiązał się ponosić opłaty abonamentowe zgodnie z cennikami TP i fakturami VAT z miesięcznym okresem rozliczeniowym. Rozliczenie następowało według dat wskazanych na fakturach VAT. Umowa w § 4 ust. 2 zawierała zapis, iż w przypadku rozwiązania umowy zawartej na czas określony przez TP z winy Abonenta lub jej rozwiązania przez Abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, TP ma prawo żądać zwrotu przyznanych Abonentowi ulg, pomniejszonych o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, określonych w umowie, regulaminie, cenniku promocji lub ofert okresowych. (k.46–48).

Poprzednik prawny powoda – (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 5 czerwca 2013 roku obejmującą okres rozliczeniowy od 29.05.2013 roku do dnia 31.05.2013 roku oraz za miesiąc czerwiec 2013 roku opiewającą na kwotę 54,91 złotych, fakturę VAT nr (...) z dnia 5 lipca 2013 roku obejmującą okres rozliczeniowy za miesiąc lipiec 2013 roku opiewającą na kwotę 55,41 złotych, fakturę VAT nr (...) z dnia 5 sierpnia 2013 roku obejmującą okres rozliczeniowy za miesiąc sierpień 2013 roku opiewającą na kwotę 51,23 złotych oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 5 września 2013 roku obejmującą okres rozliczeniowy za miesiąc wrzesień 2013 roku opiewającą na kwotę 54,77 złotych (faktury VAT, k. 76-79).

Pozwany M. D. na bieżąco regulował powyższe zobowiązania wobec poprzednika prawnego powoda w terminach płatności wskazanych w poszczególnych fakturach VAT (faktury VAT wraz z dowodami płatności k. 76-79).

Poprzednik prawny powoda – (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 5 października 2013 roku wystawiła fakturę VAT nr (...), z której wynikało iż faktura stanowi rozliczenie bieżące za usługi telekomunikacyjne w kwocie 327,88 złotych z terminem płatności do dnia 21.10.2013 roku (k.50). W dniu 5 października 2013 roku została również wystawiona nota obciążeniowa nr (...), informująca iż M. D. został obciążony kwotą 570 złotych z tytułu kary umownej za rozwiązanie umowy przed upływem terminu określonego w umowie (k. 51).

Powód (...)Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. na podstawie umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 12 listopada 2013 roku wraz z porozumieniem nr (...)do przedmiotowej umowy z dnia 17 grudnia 2013 roku przejął od (...) S.A.z siedzibą w W.prawa do wierzytelności określonych przedmiotową umową, w tym do wierzytelności objętej pozwem (k.69-74). Pozwany nie kwestionował skuteczności dokonanego przelewu wierzytelności.

Pismem z dnia 15.01.2014 roku poprzednik prawny powoda – (...) S.A. z siedzibą w W. powiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności na rzecz powoda (k.53 -54).

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014r. poz. 243 j.t.) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremianemo in alium plus iuristransferre potest quam ipse habet. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstawy do uznania, iż zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem.

Powód nie zdołał udowodnić, iż przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego w określonej w pozwie wysokości. Powód twierdził, iż na kwotę dochodzoną pozwem składają się kwota 327,88 złotych z tytułu rozliczenia bieżącego, kwota 570 złotych z tytułu kary umownej za rozwiązanie umowy przed terminem płatności oraz kwota skapitalizowanych odsetek od tych należności w wysokości 12,73 zł. Faktura VAT nr (...), z której wynikało iż stanowi ona rozliczenie bieżące za usługi telekomunikacyjne w kwocie 327,88 złotych została wystawiona w październiku 2013 roku. Z przedłożonych przez pozwanego faktur za okres rozliczeniowy obejmujący okres od końca maja 2013 roku do września 2013 roku wraz z dowodami płatności (biorąc pod uwagę, iż umowa została zawarta także w maju 2013 roku) wynika natomiast, iż pozwany regulował wszystkie zobowiązania wobec poprzednika prawnego powoda terminowo zgodnie z wystawianymi fakturami, nie miał żadnych zaległości. Brak zatem podstawy do twierdzenia, iż w ramach rozliczenia bieżącego winien zapłacić poprzednikowi powoda dodatkowo kwotę 327,88 złotych. Roszczenie powoda w tym zakresie jako nieudowodnione, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie wykazał również zasadności dochodzonej kwoty 570 zł z tytułu kary umownej za rozwiązanie umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta. Niewątpliwie umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13 maja 2013 roku, na którą powołuje się powód została zawarta na okres 24 miesięcy. Poprzednik prawny powoda przewidział również w § 4 ust. 2 umowy, iż w przypadku rozwiązania umowy zawartej na czas określony z winy

Abonenta lub jej rozwiązania przez Abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, Telekomunikacja ma prawo żądać zwrotu przyznanych Abonentowi ulg, pomniejszonych o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, określonych w umowie, regulaminie, cenniku promocji lub ofert okresowych. Powód nie przedstawił jednakże żadnych dowodów wskazujących na fakt rozwiązania umowy zawartej w dniu 13 maja 2013 roku pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym M. D.. Przedłożone przez pozwanego pismo z dnia 9 kwietnia 2013 roku, z którego treści wynikało iż wnosi on o rozwiązanie umowy dotyczącej numeru (...) bez naliczania kary za jej rozwiązanie, zostało opatrzone datą wcześniejszą aniżeli data zawarcia umowy, na którą powołuje się powód (k. 80). Brak zatem podstaw do przyjęcia, iż pozwany dokonał wypowiedzenia umowy z dnia 13 maja 2013 roku nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Ponadto zgodnie z twierdzeniami powoda dochodzona kara umowna obciążała pozwanego zgodnie z zapisami §4 ust. 2 umowy z dnia 13 maja 2013 roku, nie mogła ona zatem przekraczać wysokości przyznanych ulg a dodatkowo winna być pomniejszona o proporcjonalną ich wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W umowie z dnia 13 maja 2013 roku wiążącej strony widniał zapis, iż Abonent w ramach oferty promocyjnej otrzymuje ulgę w wysokości 367,99 złotych. Powód nie przedłożył żadnych innych dokumentów, stanowiących podstawę do wykazania zasadności dochodzonej kwoty. Kwota 570 zł z tytułu kary umownej przekracza zatem wysokość przyznanej pozwanemu w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulgi, co poddaje w wątpliwość zasadność i podstawę jej dochodzenia. Roszczenie w tym zakresie podlegało zatem oddaleniu.

Wobec braku podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda powyżej wymienionych kwot, roszczenie o zapłatę kwoty 12,73 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od wskazanych kwot od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia wytoczenia powództwa, podlegało również oddaleniu.

Wobec oddalenia powództwa z przyczyn wskazanych powyżej, Sąd nie rozważał kwestii zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014r. poz. 243 j.t.) w zw. z art. 6 kc, art. 509 § 1 i 2 kc, art. 513 § 1 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Koszty procesu, w oparciu o art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, ponosi powód.